

— Да потърсимъ лѣкъ, — Зимбилтъ
Се обади тамъ отсрѣща:
Гдѣ е Момината Сълза?
Тя за болѣсти е вѣща. —

«Тукъ съмъ. . . . Що е? Да не бжде
Теменужки прилошело?»
И поднесе своята чашка
Прѣдъ посърнало ѝ чело.

Дълго Момината Сълза
Грижно милва своята дружка,
И дѣхътъ и лѣковитий
Пи горката Теменужка.

Тежкий моренъ день прѣмина,
Слънце задъ гори западна,
Дойде вечеръ — слѣдъ вечера
Върна се и нощъ прохладна.

Посъвзе се Теменужка. . . .
И когато мѣсець блѣсна —
Тя лучитѣ му любовни
Съ благовоненъ трепетъ срѣщна.